

Estapé respon

Mas s'esforça, els altres recullen els fruits

Fabián Estapé

—La Reserva Federal dels Estats Units ha advertit que no deixar que els estats s'endeutin més condueix a uns interessos més elevats i causa desconfiança envers l'economia nord-americana. L'esquema és aplicable a l'estat espanyol?

—A tot el món, és una anàlisi exacta de com funcionen els mercats. A l'estat espanyol hi ha disset ens endeutats. És evident que si no se'ls permet de respirar, s'acabaran ofegant les disset criatures.

—Quins perills comportaria un nou *café per a tothom* com el que reclamen les comunitats autònomes que volen poder endeutar-se com Catalunya?

—Hi ha hagut una reacció normal en aquest país de *Caiïns*. Sembla que després de plasmar el *café per a tothom* de la transició, tothom el recorda amb nostàlgia. I a sobre Navarra es queixa dels suposats privilegis que Zapatero dóna a Catalunya. Quins pebrots! Repartir tasses de *café* a totes les autonomies és perillós, però potser encara ho és més que es rebel·lin totes contra Zapatero. Hi ha eleccions al maig, i aviat les espanyoles....

—Creieu que hi ha autonomies que totes soles no poden assumir la gestió de determinades competències de gran abast, però que els van ser concedides amb el *café per a tothom* de la transició?

—És de sentit comú que cada transferència vingui amb la provisió financera necessària, però donar diners a qui no els sap gestionar, no. I hi ha comunitats que no sabrien gestionar ni un camp de futbol de barri.

—És lògic que l'estat hagi de donar permís a Catalunya per a emetre deute?

—És fora de to esperar que la senyora Salgado ens doni permís per a endeutar-nos. Hem arribat a un extrem d'angoixa financera que es fa complicat de tenir la paciència d'esperar que uns de fora ens diguin que podem intentar respirar.

—Les tensions entre Catalunya i Espanya pel finançament es poden resoldre favorablement al Consell de Política Fiscal i Financera a disset bandes?

—Alguna cosa s'hi aconseguirà. Però és possible que els esforços d'Artur Mas per a obtenir alguna cosa a Madrid serveixin per a tots sense haver mogut ni un dit.

—El govern català té decidit que suprimirà l'impost de successions, assumint una pèrdua d'ingressos estimada de 200 milions d'euros. Hi esteu a favor?

—Em sembla que, amb els comptes de la Generalitat, perdre 200 milions no és pas la millor decisió.

—El govern addueix que, tot i que és conscient que no és el millor moment, ho ha de fer perquè és una promesa electoral de CiU, i no complir-la posaria en joc la credibilitat de la Generalitat.

—Si això és així, vol dir que a CiU se l'ha d'agafar amb paper de fumar. Promeses en fa tothom, però si arriba el moment de complir-la i és un suïcidi, val més oblidar la promesa, sobretot si perjudica tot el país.

—CiU no renuncia a reclamar un tracte fiscal propi l'endemà de les eleccions espanyoles. PSOE o PP s'arriscaran a obrir un nou enfrontament entre comunitats per un suposat privilegi als catalans?

—No ho veig, en absolut. I crec que Andreu Mas-Colell tampoc no ho veu.

—Sobre la taula hi ha la possibilitat que, abans de dependre de les exigències de CiU per a votar un president, PSOE i PP facin un pacte d'unitat nacional.

—La possibilitat hi és, de segur. Esperem que no arribi, però.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Europa: qui mana?

Fa temps que circulava una expressió irònica d'origen britànic que deia que la Unió Europea és un invent que serveix per a encarar els problemes de caire psicològic dels dos països que van ser a l'origen del projecte i que avui malden per ser-ne el centre.

Segons la dita, Alemanya necessita Europa perquè la Unió és un instrument que la protegeix del temor que li fa ser massa forta, massa poderosa; i l'altre país, és a dir França, necessita la Unió Europea per a suavitzar el dolor d'haver deixat de ser una potència diplomàtica i econòmica de primer ordre mundial.

Aquestes darreres setmanes hem vist com els líders d'aquests dos estats s'han presentat a l'escena internacional com els garants del bon funcionament de les economies de la zona euro. Perquè és evident que això que passa amb la moneda única europea és un senyal molt evident de l'èxit o fracàs del procés d'unificació europea.

Tots dos junts, Angela Merkel i Nicolas Sarkozy, ens han explicat –i han explicat al món– que posaran ordre al comportament econòmic i a les finances públiques dels 17 països que compartim l'euro. Han fet declaracions de què cal deduir que s'avança en la direcció d'una política econòmica comuna; ara ja no es tracta tan sols del control dels dèficits públics, necessari per al manteniment de l'estabilitat monetària: han entrat directament en el terreny de la formació dels preus. Han parlat obertament d'harmonització fiscal i han indicat fórmules per a evitar que els costos salarials repercutixin en la inflació quan indiquen el perill de lligar els salaris al cost de la vida.

El duo suavitza el poder germànic?

UAB